

so se dvignile višje njene bele roke, v duši je začutila tihi mir, rosa je padala na opraseno rožo in z varno stopinjo je Vanda šla iz svetišča . . .

Pod stopnjicami jo je srečal Žane. Odzdravila mu je komaj vidno. Bila je zamišljena in na njenem licu je trepetalo nekaj svetega, česar ne upa oskruniti najbolj frivolna roka.

Žane je postal in gledal začuden za njo. Toliko žensk je poznal, nudile so se mu, za njim so hodile, samo roke je iztezal po njih, pa jih zopet pehal od sebe, kakor mu je bilo pri volji. Vanda — Vanda ni ženska!

Mesec dni je žrtvoval ure in večere samo nji, opuščal je zabave zaradi nje, v kavarno ni zahajal, ker je ona prosila, — in vendar je Vanda tako neizmerno visoko nad njim, da jo gleda vedno še samo od daleč, kakor zvezdo, kakor nekaj komaj dosegljivega . . .

Ujezil se je in šel v gostilno. Pil je divje. V trenutku se je v njem zgenilo nekaj dobrega, blagega; on je pa to zatrl, strast je zmagovala. „Angel . . . haha, angel — Videli bomo! . . .“

V pozni noči se je Žane vračal domov in govoril sam s seboj.

(Dalje.)

IVO DANIČ:

NA MOJEM NEBU LUNE NI...

Na mojem nebu lune ni,
in zvezde so ugasnile,
kot solnce jesensko — ure sladké
so se zakásnile.

O fantje, meni je žalostno
in jaz sem bolan hudó:
orodje pripravi naj grobokop,
da grob mi kopal bo!

In kamen težak na tihi mi grob
naj kdo izmed vas zavalí,
da duša nemirna v polnočni čas
iz groba ne pohiti.

Ah, enkrat — sredi mladih dni —
jo že je zamoril svet —
O fantje, storite, storite vi,
da drugič ne vniči je spet! . . .

Na kamen vrzite velih rož,
pod nje napišite kaj —
te verze napišite, fantje vi,
na tihi grobni kraj:

— Ljubil je rodno zemljico
in v njej je našel smrt . . .
Življenje mu bilo je žalostno
in svet mu trnjev vrt — — —

